

יום ג' אלה

לגוף צ'ימ?

סעיף (א) מצות עשה מדברי הנביאים להתענות בימים שארעו צרות לאבותינו. ותכלית התענית היא, כדי לעורר את הלבבות לפקח על דרכי התשובה, ויהי זאת זכרון למעשינו הרעים, ומעש אבותינו שהיו כמעשינו עתה, עד שגורם להם ולנו אותן הצרות. ובזכרון הדברים האלה, נשוב להיטיב, כמו שנאמר והתודו את עונם ואת אבותם. ולכן חייב כל איש לשום אל-לבו באותן הימים ולפשפש במעשיו ולשוב מהו. כי אין העקר בתענית, כמו שנאמר באנשי נינוה, וירא האלהים את-מעשיהם, ואמר רבותינו זכרונם לברכה, וירא את שקם ואת תעניתם לא נאמר, אלא וירא האלהים את מעשיהם כי שבו מדרך הרעה. ואין התענית אלא הכנה לתשובה. לכן אותן אנשים שבשמתענים הולכים בטיול ומבלים את היום בדברים בטלים, תפסו את הטפל והניחו את העקר.

קצור לוחן צרוק, סין קנא, סוף א

מה ג' ארת הצמ?

מה צ'יק אלעות ביום הצמ?

מה אין אלעות ביום הצמ?

חשבי על דברים נוסבים שאין אלעות ביום צ'מ:

... לגוף אלו התענים?

סעיף (ב) ואלו הן הימים:א שלשה בתשרי בו נהרג גדליה בן אחיקם. שלאחר שחרב בית המקדש, השאירו נבוכדנצר בארץ ישראל, ושימהו לראש על ישראל. ועל ידי שנהרג, גלו כלו ונהרגו מהם לאלפים, ונכבדה גחלת ישראל הנשארת.

המשק הקצור לוחן צרוק

סיפור המאורץ:

הדבר היה לאחר חורבן בית המקדש הראשון, אשר החריב נבוכדנצר מלך בבל. מרבית העם הוגלו צ"י נבוכדנצר לבל, ובתוכם גם צ'קיהו המלך אשר בניו נהרגו אצלו ואח"כ נקרו שתי צ'יני. הארץ ישראל ולאו רן נצטים וצ'יני. נבוכדנצר מלך בבל ניה על העם לשלחו הארץ את גדליהו בן אחיקם להיות מושל עליהם ולהיות נאמן לו ולא לחרו בו.

גדליה אן הציח בתקצו. הוא נחם את צ'מו וצ'וד את רוחם אכנות לחזל את הארץ החרבה. ואן היהודים הציחו אלא אלא אלקים את ארצם החרבה ואיגל ין ותבואה.

אל היהודים האלו הצטרפו אל אלו גם יהודים אשר ברחו לארצות השקועות: לואי, צ'מן ואדום, והם חיזקו את ידי אחיהם.

ט וַיִּשְׁבַּע לָהֶם גְּדֻלָּתוֹ בֶּן אֲחִיקֶם בֶּן שָׁפָן וּלְאַנְשֵׁיהֶם לֵאמֹר
 אֵל תִּירָאוּ מֵעֲבוֹד הַכַּסְדִּים שְׂבוּ בְּאֶרֶץ וְעִבְדוּ אֶת מֶלֶךְ בָּבֶל
 וַיִּיטֹב לָכֶם. י וְאֲנִי הִנְנִי יֹשֵׁב בַּמִּצְפָּה לַעֲמֹד לִפְנֵי הַכַּסְדִּים
 אֲשֶׁר יָבֹאוּ אֵלֵינוּ וְאַתֶּם אִסְפוּ יַיִן וְקִיץ וְשֶׁמֶן וְשִׂמוּ בְּכַלִּיכֶם
 וּשְׂבוּ בְּעָרֵיכֶם אֲשֶׁר תִּפְשֹׁתֶם. יא וְגַם כָּל הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר
 בְּמוֹאָב וּבְבִנְיָ עַמּוֹן וּבְאֲדָוֶם וְאֲשֶׁר בְּכָל הָאֲרָצוֹת שָׁמְעוּ כִּי
 נָתַן מֶלֶךְ בָּבֶל שְׂאֵרִית לַיהוּדָה וְכִי הִפְקִיד עֲלֵיהֶם אֶת
 גְּדֻלָּתוֹ בֶּן אֲחִיקֶם בֶּן שָׁפָן. יב וַיִּשְׂבוּ כָּל הַיְּהוּדִים מִכָּל
 הַמְּקוֹמוֹת אֲשֶׁר נָדְחוּ שָׁם וַיָּבֹאוּ אֶרֶץ יְהוּדָה אֶל גְּדֻלָּתוֹ
 הַמִּצְפָּתָה וַיֹּאסְפוּ יַיִן וְקִיץ הַרְבֵּה מְאֹד.

יג וַיּוֹחֲנָן בֶּן קָרַח וְכָל שְׂרֵי הַחִיָּלִים אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה בָּאוּ אֶל
גְּדַלְיָהוּ הַמַּצְפָּתָה. יד וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הִידֵּעַ תִּדְעַ כִּי בַעֲלִים
מִלֶּךְ בְּנֵי עַמּוֹן שָׁלַח אֶת יִשְׁמַעְאֵל בֶּן נְתַנְיָה לְהַכְתֹּד נָפֶשׁ
וְלֹא הָאֱמִין לָהֶם גְּדַלְיָהוּ בֶּן אַחִיקָם. טו וַיּוֹחֲנָן בֶּן קָרַח אָמַר
אֶל גְּדַלְיָהוּ בִּסְתֵר בַּמַּצְפָּה לֵאמֹר אַלְכָּה נָא וְאַכָּה אֶת
יִשְׁמַעְאֵל בֶּן נְתַנְיָה וְאִישׁ לֹא יָדַע לָמָּה יִכָּכֶה נָפֶשׁ וְנִפְעֻז כָּל
יְהוּדָה הַנִּקְבָּצִים אֵלָיו וְאַבְדָּה שְׂאֵרִית יְהוּדָה. טז וַיֹּאמֶר
גְּדַלְיָהוּ בֶּן אַחִיקָם אֶל יוֹחָנָן בֶּן קָרַח אֶלְתַּעַשׁ [תַּעֲשֶׂה] אֶת
הַדָּבָר הַזֶּה כִּי שָׁקֵר אַתָּה דֹּבֵר אֶל יִשְׁמַעְאֵל.

א וַיְהִי בַחֹדֶשׁ הַשְּׂבִיעִי בֵּא יִשְׁמְעֵאל בֶּן נַתָּנְיָה בֶּן אֶלְשֹׁמֶעַ
מִזֹּרַע הַמְּלוּכָה וְרַבֵּי הַמֶּלֶךְ וְעֹשֶׂהָ אַנְשִׁים אֹתוֹ אֶל גְּדַלְיָהוּ
בֶּן אַחִיקֶם הַמִּצְפָּתָה וַיֹּאכְלוּ שָׁם לֶחֶם יַחְדָּו בַּמִּצְפָּה. ב וַיָּקָם
יִשְׁמְעֵאל בֶּן נַתָּנְיָה וְעֹשֶׂתָת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ אִתּוֹ וַיִּכּוּ אֶת
גְּדַלְיָהוּ בֶּן אַחִיקֶם בֶּן שָׁפָן בַּחֶרֶב וַיָּמָת אֹתוֹ אֲשֶׁר הִפְקִיד
מֶלֶךְ בָּבֶל בְּאַרְצָ. ג וְאֵת כָּל הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר הָיוּ אִתּוֹ אֶת
גְּדַלְיָהוּ בַּמִּצְפָּה וְאֵת הַכַּשְׂדִּים אֲשֶׁר נִמְצְאוּ שָׁם אֶת אֲנָשֵׁי
הַמַּלְחָמָה הַכָּה יִשְׁמְעֵאל.

אך- האויבים נסבים לאור לא לחנו
בראונתם את האור לשחקות. הם קיבלו
ביהודים ורץ להארץ תיהיה חרבה
ולשולמה.

בעלזיס האק צאנן שווא אים יחודי איםראל-
על אמת ארצות את אגדות. אים זה היה
מזרע המלוכה.

ואכן קנא בגדלוה ורצה להורגו. שמו היה
ישמעאל בן נתניה.

ולאחות להעזיח את גבולה לא רצה
להאמין ואמר הרע הזה וקבל את
ישמעאל הכבוד גדול. אז קם ישמעאל בן

נחמיה והרץ את יצואיה ואת אנשיו.

היהודים בארץ ישראל את הדבר הזה-

כחצו מקלותיו לו ובוטל צאק האק בהל-

וּבְרַחוּ לְעִירָאָה.

ובזאת נהפכה הארץ לשממה
וחרבה כמעט מבלי יושב.

4. הצעות שקבעו כיצד לחזקן, לה אירץ הכל אחד להתאריס:

*** עשרה בטבת:**

* י"ז בתמוז:

*** תשעה באב:**

*** צום גדליה:**